

AVENTURILE UNUI PUI DE VEVERIȚĂ

Să cunoaștem lumea înconjurătoare!

Trăia odată, de demult, într-o pădure, un pui de veveriță. La început era micuț de tot, un pic mai mare decât un degetar, și se adăpostea împreună cu frățiorii și surioarele sale într-o scorbură plăcută și încăpătoare. Apoi puiul a mai prins la puteri, a mai crescut și s-a gândit că n-ar fi rău să vadă lumea de afară. Acolo erau atâtea și atâtea lucruri curioase!

Puiul de veveriță s-a cățărat cam stângaci pe o creangă și, curios, și-a oprit privirea asupra unei vietăți ciudate care, pe deasupra, mai avea și aripi.

– Eu sunt un pui de veveriță, s-a prezentat politicos micuțul.

– Îmi pare bine, eu sunt o libelulă, a zumzăit vietatea și a zburat.

– Of, eu nu pot să zbor, răsuflă din greu puiul de veveriță, aruncând o privire în jur.

Respectă natura și sănătatea ei.
Frățiorii și surioarele sale ieșiseră și ei din urma lui. Unii, mai timizi, nu se îndepărtau de scorbura părintească, iar cei mai îndrăzneți, se hârjoneau sărind fără de frică de pe o creangă pe alta.

Pe vârful copacului nu-i pândea nicio primejdie, dar uite că venise vremea să coboare pe pământ și să descopere ce mai este pe lume, pe lângă scorbura lor îndrăgită.

Respect pentru amatori si artiști

- Hei, ia priviți aici, un pui de veveriță!
– a răsunat de undeva un chițcăit vesel.
Era o familie de șoareci-de-copac care ieșise să adune ghinde. Stăteau cu toții grămadă pe o creangă și se uitau bucuroși la puiul de veveriță.
– Eu mă pregătesc să plec într-o călătorie depărtată, le-a spus puiul, dându-și aere, și a mers mai departe, tot dând din codița stufoasă.

Ceva mai la vale a zărit un cuib de pasăre și s-a gândit că n-ar fi rău să se înfrunte din ouă.

Da de unde! Coțofana s-a năpustit asupra lui și a început a-l ciupi.

– Sterge-o de aici, hoțoman roșcat! – îl ocăra ea tot lovindu-l cu aripile.

Sărmanul pui a luat-o la vale cât îl țineau picioarele, tot sărind de pe o creangă pe alta și ținându-și echilibrul cu coada, ca să nu cadă.